

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Vanessa Walder

Blestemul fermecat al regelui-elf

Ilustrații de Almud Kunert

UEDITURA
NICART

Nu am tors singură itele acestei povestiri și nici nu le-am împletit singură într-o carte. Așa că...

...multe mulțumiri Annei Taube, care m-a trimis în pădurea fermecată și care s-a îngrijit ca nu cumva să-mi pierd urmele.

...mulțumiri Katjei Richert, care mi-a dovedit încă o dată că-mi este o soră adevărată și care mi-a îngăduit timpul de care am avut nevoie.

...mulțumiri lui Bob de Groot, cel care a prins zâna pentru mine.

...mulțumiri mamei mele, care mi-a explicat pentru ce este nevoie de ramuri fermecate și mulțumiri din inimă tatălui meu, care în tot acest răstimp mi-a construit noua mea casă.

...mulțumiri agentei mele Silke Weniger și echipei sale, care mi-au oferit adăpost când a bătut ploaia din toate părțile.

...multe mulțumiri prietenei mele Evelyn, care este gata să mă prindă, fie că zbor sau cad.

...mulțumiri Marlenei, care mă înțelege și când nu vorbesc.

...și, nu în ultimul rând, mulțumiri celor șapte pui de om nou-născuți (și părinților lor) pentru sosirea lor pe lume: Alexandre, Marit, Merlin, Momo, Nelson, Oscar și Rufus. Cândva vă voi citi această poveste...

Răpire în noapte	5
Nu deranjați! Se hibernează	14
A.C.I.E.A.	22
Grota dragonului	32
Ființele fantastice	40
Doi eroi	51
Aproape prieteni	63
Sora pierdută	71
Ramura fermecată	77
Omologul Doctorului Vierme	88
Lașul și hoțul	96
Planul șerpoaicei	104
Copilul din vis	113
Avertismentul lupoaicei	118
Insula elfilor	128
La goană	144
Ghicoarea stihiilor norilor	159
Înapoi în pădurea fermecată	167
Rezoluția	179
Ca în cărțile ilustrate	189
Mulțumiri	198

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Walder, Vanessa

Blestemul fermecat al regelui-elf / Vanessa Walder ; cu il. de Almud Kunert ;

trad.: Matei Predescu. - București : Unicart, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-576-723-2

Vol. 1. - 2019. - ISBN 978-606-576-718-8

I. Kunert, Almud (il.)

II. Predescu, Matei (trad.)

821.112.2

Vanessa Walder

Title of the original German edition: Der Zauberfluch des Elfenkönigs

© 2008 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Traducere din limba germană

Matei Predescu

© 2019 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
Tipărită în România

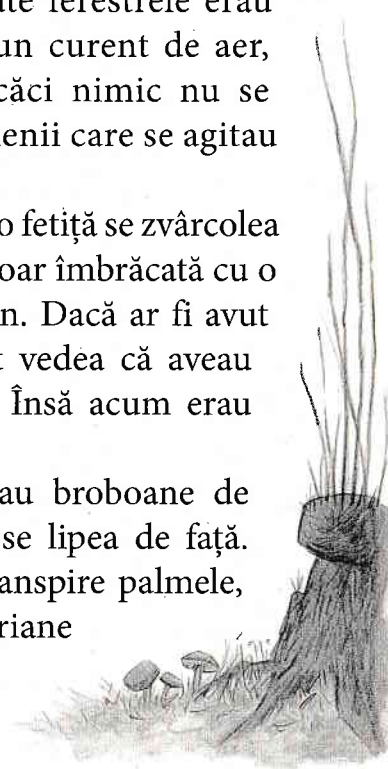
Răpire în noapte

Era cald în oraș. Dar nu doar cald, ci apăsător, arzător, înăbușitor, infernal, dogoritor, pârjolicitor de cald. Nu mai plouase de treizeci și patru de zile, iar pe cer nu se mai zărea nici măcar un singur norișor alb. Chiar și cerul părea spălăcit. Nici nopțile nu erau mai răcoroase. Părea că și luna ar fi radiat căldură, ca soarele.

Luna mare și rotundă plutea maiestuoasă deasupra caselor. Aproape toate ferestrele erau larg deschise, ca să intre un curent de aer, oricât de slab. Degeaba, căci nimic nu se mișca în noapte. Doar oamenii care se agitau în somn.

La etajul opt al unui bloc, o fetiță se zvârcolea în pat. Nu era învelită, era doar îmbrăcată cu o cămașă de noapte bleumarin. Dacă ar fi avut ochii deschiși, s-ar fi putut vedea că aveau aceeași culoare cu cămașa. Însă acum erau strâns închiși.

Pe fruntea-i încrețită erau broboane de sudoare, iar părul negru i se lipea de față. Mai întâi începuseră să-i transpire palmele, apoi își strânse pumnii. Ariane visa.

Înainte să se culce, se ciondănise cu Erik.

Acum ciorovăiala continua în vis. Doar că acolo, în lumea viselor, rolurile erau inversate: Ariane era mai înaltă cu cincisprezece centimetri și mai mare cu un an. Erik avea abia zece ani, era pipernicit și nimeni nu era de partea lui. Nici mama nu mai apărea aici ca să le spună să se împace. De parcă îndemnul acesta ar fi avut vreodată vreun efect!

Erik nu asculta de nimeni. Probabil de aceea ținea atât de mult la insectele și păianjenii lui, pentru că nu puteau vorbi. Mereu avea împrăștiate prin cameră borcane în care se aflau fel de fel de gănganii, ceea ce îl făcea pe tatăl lui să dea mereu din cap, dezaprobat. Dar nu comenta niciodată. Nu îl certase pe Erik nici măcar atunci când acesta ascunsese cărțile de basme ale lui Ariane. Bineînțeles că nu avea de gând să le citească, voia doar să-și necăjească sora.

Aproape toate jucăriile ei fuseseră „capturate” de Erik. Și ce mai plesnea de râs văzând-o cum și le căuta încolo și-ncoace prin toată casa! De cele mai multe ori îi cădea victimă Doctorul Vierme. Animalul mare de pluș cu câte paisprezece picioare de fiecare parte a corpului și ochelari rotunzi fără lentile își datora titulatura de doctor tuturor acelor ocazii în care o însănătoșise pe Ariane. Mereu când era răcită ori avea dureri de burtă sau de cap,

Doctorul Vierme avea grijă de ea. Era, fără îndoială, un geniu, căci nu eșuase niciodată. Un singur lucru părea să nu-i reușească, anume să se ferească din calea lui Erik.

De aceea, Ariane adormea din ce în ce mai greu în ultimele nopți. Se obișnuise să-l țină cu sine pe miriapod. Dar iată că locul de lângă ea era acum iarăși gol, pentru a nu știu câta oară!

Ariane mormăi supărată și se frecă la nas. După ce își afundă capul înapoi în pernă, perdelele albe și subțiri în sfârșit se umflară, făcând loc unei pale de vânt care ajunse până la pat, iar după ea, încă una. Și încă una.

Chipul fetiței se destinse. Expiră satisfăcută și se cufundă în alt vis. Acum perdelele fremătau în bătai de vânt ușoare și regulate, lăsând să se întrevadă cerul nopții. Dar, destul de bizar, luna și stelele dispăruseră.

Ariane nu băgă de seamă. Dormea profund și visa un lac păzit de sălcii. Lacul era adânc și rece, iar apa era neagră precum cerul de deasupra casei. Pe față i se ivi un zâmbet.

De-ar fi știut Ariane ce vestea vântul, n-ar mai fi zâmbit. Ar fi deschis larg gura și ar fi țipat. Ar fi sărit din pat și ar fi dat fuga în dormitorul părinților. Dar ea nici habar n-avea. Nu vedea ochiul mare și galben care, ca o a doua lună, îi trecea prin fața ferestrei

privind printre perdele. În timp ce două labe cu gheare lungi și încovoiate se propteau pe pervaz, Ariane înota fericită în lac.

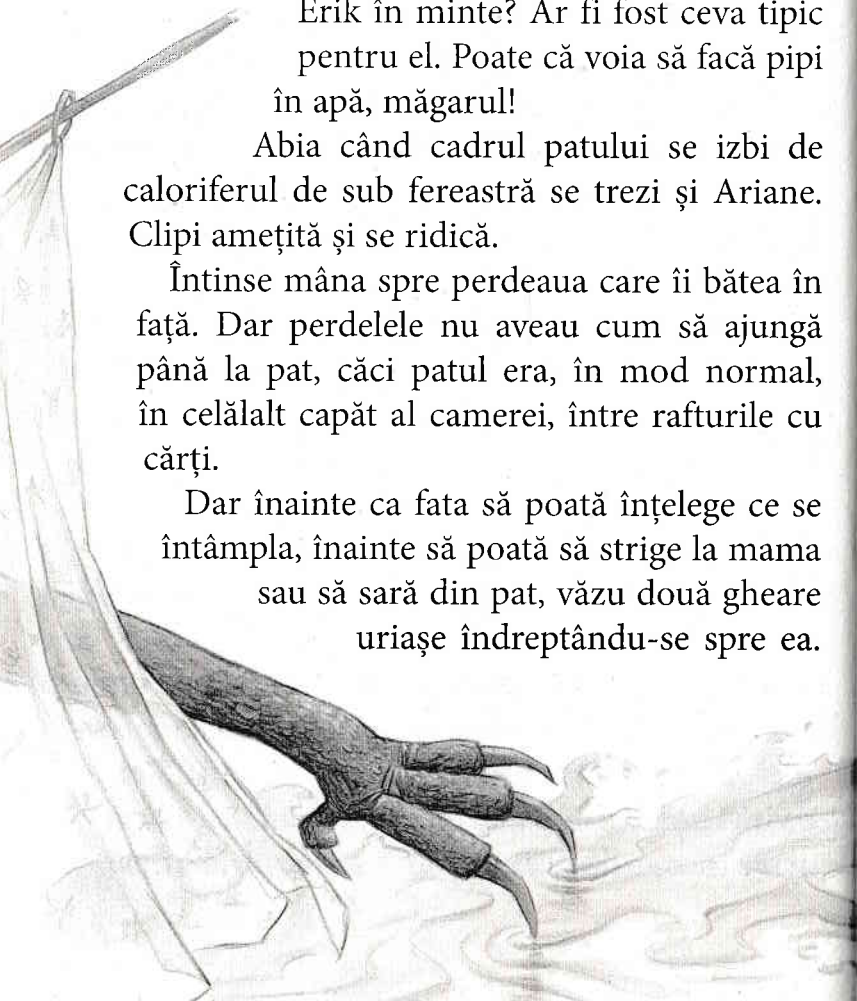
Nu se miră când patul se smuci dintr-odată. Până la urmă, puteau fi de vină valurile mici care străbăteau suprafața apei. Dar pentru sunetul ascuțit nu putu găsi nicio explicație. Întoarse capul în vis și i se păru că vede mișcare pe mal. Oare i se strecurase

Erik în minte? Ar fi fost ceva tipic pentru el. Poate că voia să facă pipi în apă, măgarul!

Abia când cadrul patului se izbi de caloriferul de sub fereastră se trezi și Ariane. Clipi amețită și se ridică.

Întinse mâna spre perdeaua care îi bătea în față. Dar perdelele nu aveau cum să ajungă până la pat, căci patul era, în mod normal, în celălalt capăt al camerei, între rafturile cu cărți.

Dar înainte ca fata să poată înțelege ce se întâmpla, înainte să poată să strige la mama sau să sară din pat, văzu două gheare uriașe îndreptându-se spre ea.

Una dintre ele ținea un ghem de pânză. Buimacă, Ariane se întrebă dacă nu cumva trebuia să ia ghemul. Abia avu timp să observe că, de fapt, mâna ținea nu un ghem, ci un sac. În clipa următoare, se trezi cu sacul tras peste cap și apoi în jos peste corp. Cu aceleași mișcări repezi, sacul fu ridicat și dus către fereastră.

Ființa misterioasă îndesă în sac și ceva moale – perna, cu siguranță – care i-a acoperit fața lui Ariane. Numai confortabil nu era!

– Mmmm, scrâșni Ariane, dar perna îi înăbuși strigătul de ajutor.

– Nu țipa! zise o voce, cea mai gravă din câte auzise Ariane vreodată.

Suna de parcă un uriaș ar fi strigat într-o peșteră adâncă.

– Nu o să te mănânc. Am promis.

Zgâlțâiala începu din nou, dar mai tare ca înainte. Se simțea de parcă... ar fi fost ridicată în aer.

– Nici măcar un degețel nu am voie să mușc, nu, nu.

Ariane țipă în pernă.

– N-ai auzit ce-am spus? întrebă vocea aproape de sac. Am spus că NU o să te mănânc.

După o mică pauză, continuă:

– Am uitat – oare oamenii pot auzi? Au urechi? Înțelegi la ce mă refer?

Ariane gemu. Ce fel de ființă era aceea? Și mama unde era? Ea avea, desigur, urechi. Precis auzise vocea aceea. De ce nu o salva nimeni de această... această...? Această creatură, care nu numai că nu era om, ci și *mânca* oameni!

Disperată, Ariane lovea în pereții sacului, gemând și țipând în pernă, până rămase fără suflu și trebui să tușească.

Dar brusc înțelese, pe măsură ce mintea i se scufundă în lacul negru, sub sălcii. Se făcu răcoare și liniște. Gândurile i se perindau mai încet, bine delimitate. Panica pur și simplu i se topi, lăsând logica să preia controlul.

Mama nu venea pentru că Ariane nu mai era în camera ei. Ființa aceea o răpise chiar din pat, pe furiș. Și pentru că reușise să ajungă la etajul opt, creatura putea, în mod evident, zbura. Fata simți aerul rece trecând prin pânda aspră și auzi un sunet care semăna cu murmurul mării. Cu foșnetul unor aripi uriașe care ar fi brăzdat cerul nopții. Fata percepea o mișcare ușoară, dar constantă, de sus în jos. Zbura cu adevărat!

„Doamne Dumnezeule, am fost răpită de un porumbel uriaș“, se gândi Ariane.

Nu, nu era un porumbel. Porumbeii nu au gheare. Și nici nu mănâncă oameni, oricât de mari ar fi,

iar ființa aceasta putea vorbi, ceea ce nu se poate zice și despre porumbei. Ce era de făcut? N-avea niciun rost să țipe, nici să lovească sau să izbească. Chiar dacă ar fi reușit să scape din sac, s-ar fi prăvălit în gol de la înălțimea cerului. Deci cel mai înțelept plan era să aștepte.

Ariane se strădui să respire liniștită în pernă. Era o aventură. Erik o să facă niște ochi, când o să audă despre asta! Dar până atunci? Oare avea să-i pară rău pentru cât de răutăcios fusese cu ea? Avea să se căiască pentru tot restul vieții lui?

Ariane își trase nasul. Da' de unde?! Avea să-i folosească camera pe post de depozit pentru insectele lui și să-i arunce păpușile cine știe pe unde. Și, cu siguranță, avea să se și bucure că o creatură periculoasă a răpit-o pe Ariane.

Dar stai puțin! De unde să știe cineva că fusese răpită? Nu era ca și cum s-ar fi intrat prin efracție! Fereastra era deschisă, dar cum ar fi putut să ajungă cineva la etajul opt? Toți aveau să creadă că ea fugise. Și foarte probabil că aveau să o caute, dar nu unde trebuia.

Biata ei mamă! Avea să se întrebe cu ce greșise de a împins-o pe fiica ei de zece ani să fugă de acasă și să nu ia nimic altceva în afară de o pernă. Ariane începu să plângă. Nu de frică, ci de mila mamei ei. Cum putea această creatură să facă ceva atât de crud?

Dintr-odată se făcu frig. Atât de frig, cum nu putea fi peste vară. Oare zburau atât de sus? Doar la cap îi era cald, fiindcă era protejat de pernă.

„Super“, își zise Ariane. „Rece la picioare și cald la cap. Mi-ar fi plăcut să fie invers.“

Simți cum fâlfâitul aripilor încetă un moment. Apoi urmă o smucitură – mai ușoară decât s-ar fi așteptat. Aterizaseră. Se auzea un sunet înfundat, de pași grei. Sunet ca de pași pe... pământ afânat? Nu. Nu realizează pe moment, pentru că totuși era luna iulie. Dar i se păru că auzea pași pe zăpadă. Ce se petrecea aici?

Dintr-odată, sacul căzu la pământ, iar Ariane țipă de durere.

– Auu! Copac tâmpit ce ești! tună vocea răpitorului. Ai făcut-o înadins.

Apoi sacul se ridică iarăși.

– Omulețule, mai trăiești?

Ariane tăcu. Oare, dacă s-ar fi prefăcut moartă, creatura ar fi lăsat-o în pace?

– Te-am stricat? continuă vocea îngrijorată. Ah, ce ghinion! Și trebuia să te livrez vie, mi-au spus asta de nenumărate ori. Și mi-au mai zis și că oamenii sunt foarte sensibili. Acum vor crede că e vina

mea, zise și scutură sacul.

Ariane țipă.

– Hei, iată-te din nou. Deci nu ești chiar așa sensibilă. Foarte frumos, foarte frumos. Am tras o sperietură...

Ariane auzi pașii din nou.

– Poate că nu par, dar eu sunt *cât se poate de sensibil*. Cu toții suntem. He-he! Îți spun asta doar pentru că, eh, nu văd să ai urechi. Da, suntem mari. Și avem pielea groasă și tare ca o armură. Dar avem și sentimente, da, da, avem și din alea. Suntem ființe foarte sentimentale noi, dragonii.

Ariane căscă ochii. Apoi auzi un trosnet și se simți pusă iar pe pământ.

– Iar un copac din ăsta, zise vocea. Chiar nu e nimic altceva în pădurea asta blestemată, în afară de copaci? Pădure fermecată pe naiba...

În acea clipă, Ariane mai auzi încă ceva. I se păru că era o voce înceată, delicată, dar nu era sigură. Poate era doar sunetul unui animal. Dar ceva era acolo. Ariane trase adânc aer în piept și începu să țipe.

Nu deranjați! Se hibernează

- **F**ir-ar să fie! Nu poți să ai nicio clipă de liniște! tună Samuel, după care înghiți capul râmei din care ciugulise mai devreme, căznindu-se apoi să coboare din pat. Își puse halatul și șoșonii blestemând și își târșâi picioarele spre trapă.

Samuel trânti în afară ușa rotundă de lemn din tavan și mormăi furios, când fulgii de nea au început să-i cadă pe cap. Apoi începu să urce greoi treptele scării mici, scoțându-și corpul blănos afară din vizuina subterană.

- Așa, pufni el tremurând din mustăți și clipind în întuneric. Ce se petrece aici?

Apoi ascultă încordat foșnetul nocturn al pădurii acoperite de zăpadă. Ca mai toate cârțițele, și Samuel era aproape orb, dar avea un auz remarcabil. În apropiere respira ceva. Ceva mare.

- Cine-i acolo? strigă din nou Samuel. Cine îmi deranjează somnul de iarnă?

Auzi un șuierat înfundat. Hai, spune-mi cine ești! continuă el. Oricum știu că ești acolo.

Ceva-ul acela mare strănută și o flacăra brăzdă noaptea, după care un copac începu

să ardă. Chiar și cârțița recunosc vâlvătaia focului al cărui sunet acoperea un fel de vaiet.

- Bună, Obligo!

- Ăăă... He-he! Nu, nu. Nu sunt eu.

Samuel își dădu ochii peste cap. Dragonii erau mari și puternici, practic invulnerabili datorită armurii lor din solzi, puteau zbura și scuipa foc, însă nu prea străluceau de inteligență.

- Ce pui la cale pe aici? întrebă cârțița răgușit. Ești cu treabă?

- Nu, nu, chiar deloc, răspuse dragonul pe un ton cât se poate de normal.

Samuel auzi din nou sunetele înăbușite ale unei alte ființe. La lumina focului i se păru că vede ceva ca un fel de sac atârând de umărul dragonului.

- Ia zi, Obligo, ce ai acolo în sac? întrebă Samuel ridicându-se pe vârfuri.

- Care sac? He-he! Nu am niciun fel de sac. Habar n-am despre ce vorbești, zise și își lăsă prada să-i alunece pe spinare la pământ.

- Sacul ăla pe care nu-l ai scoate niște sunete amuzante. Lumea cumsecade doarme în perioada asta a anului, iar sacul tău ne strică somnul. Asta ca să nu mai pomenesc de tropăitul tău; elefant ce ești!

- Elefant?! pufni dragonul. ăia există doar în basme.

- Ce ai în sac și de ce face atâta gălăgie?

- Sacul meu e foarte tăcut, răspuse dragonul. Nu scoate nici cel mai mic sunet.